

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 07 maja 2013 roku

sprawy przeciwko S. T. synowi W. i N. z domu M.

urodzonego (...) w T.

obwinionego o to, że

do dnia 17 kwietnia 2012r. do godz 20.00 we W. na ul. (...) w siedzibie Straży Miejskiej, będąc właścicielem samochodu marki O. o numerze rejestracyjnym (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 28.08.2011 r. o godz.15:40 we W. na ul. (...) zaparkował pojazd na jezdni i chodniku w miejscu obowiązywania znaku B-36 "zakaz zatrzymywania się"

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **S. T.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

S. T. jest właścicielem samochodu osobowego marki O. nr rej.(...).

W dniu 28 sierpnia 2011 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 15,40, zaparkowała ten pojazd na ulicy (...) we W. w miejscu obowiązywania znaku B-36 – zakaz zatrzymywania się.

S. T. wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, która zaparkowała go w miejscu niedozwolonym, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, do dnia 17 kwietnia 2012 roku, nie stawił w siedzibie Straży Miejskiej i nie udzielił odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania.

dowód:

wydruk pomiaru prędkości k. 4;

notatka urzędowa k. 3;

notatka służbowa k.5;

zeznania K. K. k. 6;wezwanie do złożenia oświadczenia wraz z potwierdzeniem odbioru k.5,6.

W postępowaniu jurysdykcyjnym S. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W złożonych wyjaśnieniach wskazał, że nie ma obowiązku udzielać informacji o osobie, której powierzył pojazd do użytkowania, co wynika ze stanowiska Prokuratora Generalnego, aktualnie przy tym nie pamięta już, kto kierował nim, gdy popełnione zostało wykroczenie, przy czym osobą tą mógł być on sam.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne i zostały przyznane przez S. T..

Fakt zaparkowania pojazdu w dniu 28 sierpnia 2011 roku w miejscu, w którym obowiązywał zakaz zatrzymywania się oraz brak udzielenia przez obwinionego odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby, która to uczyniła, wynikają tak ze zgromadzonej dokumentacji, zeznań funkcjonariusza Straży Miejskiej, jak i wyjaśnień S. T.. Okoliczności tych żadna ze stron nie kwestionowała.

W ocenie Sądu wskazane przez obwinionego fakty, które legły u podstaw nieudzielenia odpowiedzi Straży Miejskiej na sformułowane wobec niego pytania, nie miały wpływu na konieczność realizacji przez niego obowiązku wynikającego z art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym. Przepis ten bowiem obowiązuje i nakłada na właściciela samochodu określone obowiązki określające w art. 96 § 3 kw skutki prawne ich zaniechania.

W myśl tego przepisu właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika w żadnym jego miejscu, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności.

Może być zatem popełnione zarówno umyślnie, jak i w formie winy nieumyślnej. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi też działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym czy nawet się godzić z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony stworzył bowiem możliwość aprobowanego i niekontrolowanego przez niego korzystania przez inne osoby z samochodu, które do niego należy. Nie był zaś w stanie wskazać osoby, która zaparkowała w sposób nieprawidłowy, w miejscu niedozwolonym.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego,

by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Dlatego w obecnym stanie prawnym niewskazanie przez użytkownika pojazdu komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, nawet z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Z tego względu Sąd uznał S. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu użytkowania pojazdu, na obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając S. T. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczynie społecznej jej oddziaływania.

Uzmysłowi również obwinionemu naganność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.